

Sygn. akt VIII U 1624/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2019 r. w Gliwicach

sprawy I. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania I. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 10 sierpnia 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu I. B. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 kwietnia 2017 roku;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1624/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu I. B. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisu, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Odwołujący wskazywał, że w latach 1969 – 1980 osiągał wyższe wynagrodzenie niż

wyliczone przez organ rentowy, a nadto niesłusznie nie uwzględniono mu okresu pracy od czerwca 1996 r. do grudnia 1996 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony I. B. urodził się (...)

Decyzją z 29 sierpnia 1996 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 1 lipca 1996 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 7 lat, tj. od stycznia 1983 r. do grudnia 1989 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 329,97% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) w Z. do 15 grudnia 1996 r.

W dniu 28 kwietnia 2017 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 13 października 2015 r. wystawione przez Fundację Unia (...) za lata 1998-2004, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 5 kwietnia 2017 r. wystawione przez Zespół Szkół Nr (...) w Z. za lata 2007-2012, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 25 kwietnia 2017 r. wystawione przez (...) Nr (...) w Z. za lata 2013-2016.

Zaskarżoną decyzją z 10 sierpnia 2017 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 231,76%. Za lata 1969 – 1980 organ rentowy przyjął wynagrodzenia minimalne z uwagi na brak dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzeń za ten okres.

Sąd ustalił, iż w okresie od 11 czerwca 1969 r. do 15 grudnia 1996 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w Z.. W tym czasie zajmował następujące stanowiska:

- młodszego elektryka pod ziemią – od 11 czerwca 1969 r. do 27 października 1970 r.;
- elektromontera urządzeń górniczych pod ziemią – od 3 listopada 1972 r. do 31 grudnia 1981 r.;
- maszynisty wyciągowego pod ziemią – od 1 stycznia 1982 r. do 28 lutego 1993 r.;
- elektromontera urządzeń górniczych pod ziemią – od 1 marca 1993 r. do 15 grudnia 1996 r.

W okresie od 28 października 1970 r. do 14 października 1972 r. ubezpieczony odbywał służbę wojskową.

Ubezpieczony ożenił się w czerwcu 1973 r.

Ubezpieczony był członkiem drużyny ratowniczej w okresie od 17 lutego 1973 r. do 30 stycznia 1975 r. i od 2 maja 1976 r. do 29 lipca 1996 r.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur Z. T. z 9 stycznia 2019 r. (k.69-100) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przekracza 250%.

Biegły Z. T. odtworzył miesięczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego stanowiące podstawę wymiaru świadczenia za lata 1969 – 1980. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął jedynie pewne składniki wynagrodzenia, czyli takie, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu, biorąc pod uwagę akta osobowe, akta rentowe oraz przepisy

branżowe w górnictwie, tj. specjalne wynagrodzenie z Karty Górnika i deputat węglowy oraz dodatki zgodnie z zaleceniami Sądu – dodatek za pracę w niedzielę (przyjmując że ubezpieczony miał jedną wolną niedzielę w każdym miesiącu a pozostałe pracował w wymiarze po 8 godzin), dodatek za pracę poza I zmianą, dodatek za pracę w porze nocnej (tzw. III zmiana).

Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły Z. T. ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1974-1976 i 1980-1996, a jako okres po przyznaniu świadczenia uwzględniono zarobki z okresu od 1 lipca 1996 r. do 15 grudnia 1996 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego Z. T. wyniósł 259,77%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), pismo Spółki (...) S.A. z 1 grudnia 2017 r. (k.33), zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 1 grudnia 2017 r. oraz opinię biegłego ds. emerytur i rent Z. T. z 9 stycznia 2019 r. (k.69-100).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zarówno odwołujący jak i organ rentowy nie kwestionowali opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1 lipca 1996 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 7 lat, tj. od stycznia 1983 r. do grudnia 1989 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 329,97% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 28 kwietnia 2017 r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z 10 sierpnia 2017 r. (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Ponadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia,

o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego Z. T. w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury, tj. 1974-1976 i 1980-1996, przekroczył 250%.

Sąd w całości podzielił wnioski biegłego Z. T., albowiem sporządzona przez niego opinia jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) z lat 1969 – 1980 przyjął składniki wynagrodzenia wynikające z akt osobowych, akt emerytalnych ubezpieczonego oraz przepisów branżowych w górnictwie oraz dodatki zgodnie z zaleceniem Sądu. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 259,77%.

Należy podkreślić, że ani odwołujący, ani organ rentowy nie kwestionowali opinii biegłego.

Art. 110a ustawy znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, począwszy od 1 kwietnia 2017r.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek